

SEDELA SEM OB DRAVI

Zaspana sem se zbudila in presenečena zrla v strop. Nisem bila doma, bila sem v majhni koči, oblečena pa sem bila v zares zanimiva oblačila. Ko pa sem stopila skozi vrata, sem zagledala majhno naselje ali bolje rečeno drobceno vas ter ugotovila, da sem v Limbušu.

Sprehodila sem se po njem in občudovala drobne hišice ter gosto drevje na Grajskem griču. Na njem sem opazila drobcen grad. Hotela sem si ga bolje ogledati, zato sem se po majhni potki sprehodila do njega. Stopila sem skozi odprta grajska vrata ter poslušala odmev svojih korakov. Naenkrat sem zaslišala kratko zvonjenje in v gradu se je vse začelo prebujati. Nekaj časa sem opazovala strop in stene, potem pa se je zgodilo nekaj čudežnega. Po stopnicah je prišel nadvojvoda Janez. Služabniki so že pripravili mizo, na njej pa je bilo naložene veliko hrane. Stala sem in opazovala, ko je do mene pristopil stražar in me vprašal, kaj počnem v gradu. Ker nisem imela pametnega odgovora, me je nagnal ter mi čez ramo zaklical, da če nimam česa početi na gradu, naj se ne vračam. Vrnila sem se v vas in ustavila mimoidočo ženico. Vprašala sem jo: »Ali bi mi, prosim, pokazali smer do Drave?« ta je zamahnila z roko nekam na levo in odšla. Odšla sem v to smer in kmalu prišla do brega reke. Sedla sem se na tla, prekrizala noge in se začela spraševati, kje pravzaprav sem.

Ko sem tako že nekaj časa zrla v nasprotni breg, je k meni pristopil deček. Star je bil približno toliko kot jaz, imel je kratke svetle lase in modre oči, na obrazu pa mu sijal velik nasmešek. Ker se še vedno nisem ganila, me je prijazno pozdravil ter me s tem predramil. Začudena sem ga pozdravila nazaj in ga vprašala, kdo je. Na hitro se mi je predstavil kot Tom in me vprašal, od kod sem prišla jaz, saj je poznal vse otroke iz sosednjih vasi. Ker ga še nisem poznala, sem mu povedala tole: »Jaz sem Kaja. Prišla sem od zelo daleč.« Tako sva se nekaj časa pogovarjala in s časom sva postajala vedno bolj radovedna. Čez nekaj časa se je Tom odločil, da mi bo povedal zgodbo, šla pa je takole: »Nekoč je živel plemič, ki se je pisal Lembach. Bil je zelo bogat in odločil se je, da bo na Grajskem griču postavil grad, v katerem bo živel. Ko je bil grad zgrajen, je pod Grajskim gričem nastalo naselje Lembach. Bilo je drobno, malo manjše kot sedaj. Nad naseljem pa so živeli gospodje ter njihove družine v velikih vilah. Tako je tekel čas in plemič se je postaral. Legenda pravi, da je na tem bregu Drave zakopal zaklad. Od takrat je minilo veliko časa in te zgodbe ne pozna skoraj nihče več, toda nekateri še verjamemo v resničnost te legende ter poskušamo najti zaklad. Pravi se, da obstaja le en namig do njega, ta pa se glasi »grajsko dekle išče moža«. Tisto kar iščeš, našel boš le, če boš razumel vse njene zahteve.« Njegova zgodba me je hitro pritegnila in ko mi je povedal, da tudi on išče zaklad, sem se mu pri tem pridružila.

Tako sva se sprehajala po obrežju, ko sem spomnila legende o Dravski roži ter mu jo povedala. Ko sva se tako pogovarjala o legendah, se mi je utrnila misel. »Mislim, da vem, kaj pomeni namig!« sem napol vzkliknila. »Govori o graščakinji, o kateri govori legenda, ki sem ti jo povedala. To pomeni, da morava poiskati Dravsko rožo, tako bova našla zaklad.« Ker je bilo že pozno, se je Tom hotel odpraviti domov. Povedala sem mu, da nimam kje bivati, zato me je povabil k sebi. Naslednjega dne sem na sprehodu zaslišala razglas. Na gradu so iskali kuhinjsko pomočnico. Ker sem vedela, da me bo pot morala voditi na grad, sem se prijavila za delo. Ker so me sprejeli, sem že naslednji dan ob zori odšla v grad ter poiskala kuhinjo. Delala sem le dopoldan, popoldneve pa sem preživljala s Tomom.

Ko sem nekega dne končala s službo, sem na poti iz gradu zašla. Prišla sem do vrat, na njih pa je bila izrezljana velika roža. Spominjala me je na tisto, ki v našem času skupaj z graščakinjo stoji na vrhu Grajskega griča. Podrobneje sem si ogledala vrata in ugotovila, da so pravzaprav zemljevid do zaklada. Roža je označevala mesto, na zemljevidu pa je bila narisana tudi Drava, Grajski grič z gradom

in majhno naselje pod njim. Zemljevid sem si vtisnila v spomin in hitro odšla, saj nisem želela, da me kdo zaloti. Poiskala sem Toma ter na tla narisala zemljevid iz vrat. Ker je on dobro poznal obrežje Drave, sva se odločila, da greva kar takoj na lov za zakladom.

Prišla sva do pravega mesta ter začela kopati. Ko sva skopala kakšen meter globoko luknjo, sva zadela ob skrinjo. Polna pričakovanj sva jo potegnili na površje. Ker je bila brez ključavnice, sva jo brez težav odprla, v njej pa sva zagledala majhno posušeno rožo. Takoj ko sem jo zagledala, sem vedela, da je to Dravska roža. Ker se je med najinim kopanjem stemnilo sva sklenila, da bo Tom rožo na grad odnesel naslednji dan. Vesela sva odšla v Tomov dom ter zelo zgodaj zaspala.

Ko sem se zjutraj zbudila, nisem več bila v Tomovi koči, temveč doma v svoji postelji. Nisem vedela, kako točno sem prišla domov, vendar sem vedela, da je bila moja naloga tam opravljena.

Kaja Fidler Jurič, 7.b